

VERBORGEN voor de Rechter

Zegt dat er géén afdoende gronden zijn aangetoond om in te gaan op het verzoek tot opschorting van de uitspraak der veroordeling.

Veroordeelt elkeen der beklaagden wegens de tenlastelegging telkens tot een geldboete van € 100, vermeerderd met 40 opdecimen, € 500 bedragende.

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, iedere uitgesproken geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 1 maand.

Overwegende dat beide veroordeelden nog geen veroordeling hebben ondergaan tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan 12 maanden en dat men hopen mag dat zij zich voortaan niet meer zullen misdragen, gelast gedurende een termijn van 3 JAAR, GEWOON UITSTEL van de tenuitvoerlegging van € 50 van iedere uitgesproken geldboete van € 100, vermeerderd met 40 opdecimen, € 250 bedragende; de vervangende gevangenisstraf voor het gedeelte van de geldboete met uitstel verleend, telkens bepaald zijnde op 15 dagen .

Spreekt bovendien de verplichting uit om een bedrag van € 10, vermeerderd met 40 opdecimen, € 50 bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, namelijk eenmaal deze bijdrage lastens iedere beklaagde.

Legt ieder der veroordeelden bovendien een vergoeding op van € 25.

Veroordeelt de beklaagden elk tot de helft van de kosten van deze instantie, aan de zijde van het openbaar ministerie in hun geheel begroot op de som van € 157,78.

Nopens de herstellvordering:

Stelt uitdrukkelijk vast dat een herstelmaatregel werd geformuleerd met betrekking tot de woning gelegen te _____ ten kadaster gekend te _____ , groot 12a 13ca.

Dienvolgens, beveelt aan elkeen der beklaagden het strijdige gebruik te staken, hetzij de permanente bewoning stop te zetten conform de vordering daartoe van het college van burgemeester en schepenen d.d. 30.04.2003 (stuk 37 ev strafdossier);

Bepaalt de termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregel op 6 maanden vanaf de dag waarop onderhavig vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden;

Zegt voor recht dat, na het verstrijken van deze termijn van uitvoering, op vordering van het college van burgemeester en schepenen, door iedere veroordeelde een dwangsom verschuldigd zal zijn van € 125 per dag vertraging in de tenuitvoerlegging van de voormelde herstelmaatregel;

Beveelt dat, voor het geval het strijdige gebruik niet binnen de door de rechtbank gestelde termijn wordt gestaakt, het College van Burgemeester en Schepenen ambtshalve in de uitvoering ervan kan voorzien

overeenkomstig hetgeen is bepaald in artikel 153 van het Decreet van 18.05.1999 houdende de Organisatie van de R.O.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 2 januari 2004 door de beide beklaagden.
- 8 januari 2004 door het openbaar ministerie tegen beide beklaagden.

*

*

*

Bij arrest van deze kamer van het Hof van 23 december 2005, rechtdoende bij verstek, werd als volgt beslist:

beslissend met eenparige stemmen:

wijzigd het bestreden vonnis als volgt:

veroordeelt de beklaagden voor het misdrijf omschreven in de telastlegging, zoals hiervoor onder 2 gepreciseerd, ieder tot een geldboete van € 400, verhoogd met 40 opdecimen, gebracht op € 2 000 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

legt de beklaagden elk de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden,

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

beveelt aan het strijdige gebruik van
het goed te nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, te
staken door het weekendhuis niet langer permanent te bewonen, binnen
een termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit arrest kracht van
gewijsde zal hebben,

beveelt bij toepassing van art.153 DORO dat voor zover de veroordeelden
het strijdig gebruik niet binnen voormelde termijn staken de gewestelijke
stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en
schepenen van ambtshalve in de uitvoering hiervan
kunnen voorzien,

zegt voor recht dat op vordering van het college van burgemeester en
schepenen van door elke veroordeelde een
dwangsom zal worden verbeurd van € 25 per dag vertraging, te rekenen
vanaf het verstrijken van voormelde termijn van zes maanden, dat hij/zij het
bevel niet nakomt,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen
gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie; begroot deze kosten op
€ 157,78 in eerste aanleg en op € 68,08 in hoger beroep, meer de kosten
van uitgifte en betekening van dit verstekarrest.

**Voormeld verstekarrest werd aan beklaagden betekend bij
deurwaardersexploot van 27 januari 2006. (kost: € 69,16)**

*

*

*

Tegen voormeld verstekarrest tekenden beklaagden verzet aan op 10 februari 2006. (kost: € 35)

*

*

*

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagden in hun middelen van verdediging bij monde van meester
i, advocaat aan de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van
advocaat-generaal.

*

*

*

1. De beklaagden tekenden tijdig en regelmatig naar de vorm verzet aan tegen het voormeld verstekarrest van dit Hof; het verzet is ontvankelijk. De beslissing in dit arrest waarbij hun hoger beroep tegen het vonnis van 24 december 2003 ontvankelijk werd verklaard is er niet door bestreden. Voor het overige wordt het verstekarrest voor niet bestaande gehouden. Ook het hoger beroep van het openbaar ministerie tegen het vonnis van 24 december 2003 werd tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld en is ontvankelijk.

2. De kwalificatie van het te last gelegde feit dient te worden verbeterd als volgt:

“ te

bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-6°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie waarvan de functiewijziging vergunningsplichtig is gesteld door artikel 2 § 1 van het besluit van Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, namelijk:

(1) door de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen en meer bepaald door het permanent bewonen van een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als "gebied voor verblijfsrecreatie",

op 14 augustus 2000,

(2) door het in stand houden van de onder (1) omschreven toestand,

vanaf 15 augustus 2000 tot 12 november 2003”.

Van deze aanpassingen werd aan de beklaagden op de terechtzitting van het Hof kennis gegeven.

De aldus verbeterde telastlegging heeft betrekking op hetzelfde feit als datgene dat aan de oorspronkelijke dagvaarding ten grondslag ligt.

3. Het in onderdeel (1) te last gelegde feit maakt nog een inbreuk uit op art.99 § 1.6°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) en 21 november 2003 (B.S.29 januari 2004), hierna genoemd DORO.

Het artikel 146, 3° lid van het DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Arbitragehof bij arrest nr. van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van instandhouden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art.2 lid 2 Sw. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het in onderdeel (2) te last gelegde misdrijf van in stand houden is in casu niet langer strafbaar. De handelingen en werken zijn immers gelegen in een gebied voor verblijfsrecreatie, geen kwetsbaar gebied in de zin van art.146, 4°lid DORO. De strafvordering met betrekking tot onderdeel (2) van de verbeterde telastlegging is vervallen.

4. De strafvordering met betrekking tot onderdeel (1) van de telastlegging is niet vervallen door verjaring. De verjaringstermijn nam een aanvang op 14 augustus 2000. De verjaringstermijn werd regelmatig gestuit door de dagvaarding om voor het Hof te verschijnen betekend door gerechtsdeurwaarder op 28 juli 2005. Sedertdien zijn minder dan vijf jaar verstreken.

5.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof is onderdeel (1) van de telastlegging, zoals hiervoor onder 2 nader omschreven, lastens de beide beklaagden bewezen.

5.2. Ten onrechte wordt voorgehouden dat de wijziging van de hoofdfunctie zou dateren van 1994. Niets laat toe te twijfelen aan de verklaringen van de beide beklaagden in het strafdossier dat zij het goed permanent bewonen sedert 14 augustus 2000 (stukken 4 en 5).

5.3. De beklaagden betwisten ten onrechte de aanwezigheid van het moreel- of schuldbestanddeel, bestaansvoorwaarde opdat van een misdrijf als rechtsgrond voor bestraffing sprake zou kunnen zijn.

Wanneer het decreet, zoals te dezen, geen aanduiding nopens het moreel element bevat, volstaat het bewust en vrijwillig handelen. Dat van dit laatste sprake is wordt verondersteld bij het, op zich terecht niet betwiste, plegen van de materiële handeling, die als de uiting van de vrije en bewuste wil van de beklaagden moet worden aanzien, nu zij door de middelen in conclusies aangevoerd het bestaan van een schulduitsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, volstrekt niet geloofwaardig maken.

Meer bepaald voeren de beklaagden ten onrechte onoverkomelijke dwaling aan.

De inschrijving in het bevolkingsregister, die de gemeente overigens niet mag weigeren louter op grond van motieven die de ruimtelijke ordening betreffen, staat als administratiefrechtelijke regeling met een andere finaliteit volledig los van wat krachtens de wetgeving inzake stedenbouwkunde en ruimtelijke ordening al dan niet geoorloofd is. Evenmin als enig ander gegeven waarnaar de beklaagden verwijzen was zij voor hen van aard onoverwinnelijke dwaling mee te brengen.

Een eventueel gedogen door de gemeentelijke of gewestelijke overheden van de wederrechtelijke toestand, ook in gelijkaardige situaties, de inschrijving in het bevolkingsregister en de aanleg van nutsvoorzieningen kunnen, desgevallend samen met allerlei voorspiegelingen of gedragingen van politici, van kandidaat-politici of van de verkoper van het goed de beklaagden hebben gesterkt in hun weloverwogen keuze om het risico van de wetsovertreding te begaan, in de verwachting dat de wederrechtelijke toestand slechts in beperkte mate zou worden gesanctioneerd, maar waren ter zake niet van aard tot onoverwinnelijke dwaling aanleiding te geven.

In de notariële akte van aankoop is met zoveel woorden verwezen naar een brief van [redacted] van 29 juni 1994 waarin onder meer wordt geschreven: "Het perceel grond... is ... gelegen in een zone voor verblijfsrecreatie. Wij willen er op wijzen dat voor deze gronden enkel een bouwvergunning voor een weekendverblijf kan bekomen worden". Er wordt aan toegevoegd: "Indien de constructies zouden gebruikt worden als hoofdverblijf wordt de bestemming van het goed gewijzigd hetgeen een overtreding is op de stedenbouwwet. Er zal dan ook onmiddellijk een proces-verbaal opgemaakt worden". Uit de eigen verklaring van de beklaagden blijkt dat zij terdege wisten dat het goed niet permanent mocht worden bewoond; zij verklaarden immers dat zij geen vergunning hebben aangevraagd omdat zij wisten dat deze niet zou worden toegestaan.

Dat de beklaagden niet in staat zouden zijn geweest een ander goed waar permanente bewoning was toegelaten te huren of te kopen, al dan niet na een verkoop van het weekendverblijf blijkt verder geenszins. Er is overigens geen aanleiding om het grondrecht op behoorlijke huisvesting van grotere waarde te achten dan het grondrecht op de bescherming van gezond leefmilieu; hun situatie was niet zo dat zij bij de afweging van de belangen hun individueel belang mochten laten voorgaan op het algemeen belang bij een goede ruimtelijke ordening beoogd door de door hen geschonden regel.

Kortom, ieder normaal zorgvuldig en vooruitziend persoon verkerend in dezelfde feitelijke omstandigheden als de beklaagden zou het gebruik van de hoofdfunctie van het gebouw niet zonder vergunning hebben gewijzigd.

5.4. Het beweerd tolereren door de administratieve overheden van door derden begane inbreuken ter zake en/of het niet vervolgen ervan door het Openbaar Ministerie brengen geen schending van het gelijkheidsbeginsel mee op grond waarvan de vordering met betrekking tot onderdeel (1) van de verbeterde telastlegging niet ontvankelijk of niet gegrond zou moeten worden verklaard, evenmin als het recht zou zijn verwerkt om het misdrijf te vervolgen.

Het gevolg dat aan de strafvordering met betrekking tot onderdeel (1) van de verbeterde telastlegging dient te worden gegeven is onafhankelijk van

het feit dat het Openbaar Ministerie in andere schijnbaar gelijkaardige zaken geen vervolging zou hebben ingesteld.

6. Een regelmatig vergund weekendverblijf, gelegen in een zone voor verblijfsrecreatie, hebben de beklaagden permanent bewoond.

Voor deze gebruikswijziging beschikten zij niet over de vereiste voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning,

Een veroordeling ter zake is niet van aard de sociale declassering van de beklaagden mee te brengen of enige sociale reclassering in het gedrang te brengen.

De beide beklaagden hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen hebben zij totaal ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijk belang. Burgers die de wet wel naleven dienen belangrijker financiële inspanningen te doen om zich volwaardige bouwgrond aan te schaffen.

De hierna uitgesproken effectieve straf is daarom noodzakelijk; slechts deze straf is van aard de beklaagden tot het besef te brengen dat herhaling uit den boze zou zijn.

Het Hof houdt hierbij tevens rekening met het feit dat het misdrijf na 31 december 1994 werd gepleegd en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in art.2, 2° lid van het Strafwetboek en art.15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimes, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr.974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en art.3 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimes tot € 137,50 ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij art.71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en andere bepalingen, die in toepassing van art.1 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, dat art.91, 2° lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken wijzigt, € 25 bedraagt.

7.1. Het college van burgemeester en schepenen van
vordert het staken van het strijdige gebruik (stukken 1/30 tot en met 34). Het Hof dient hierover uitspraak te doen niet alleen op grond van de veroordeling voor onderdeel (1) van de verbeterde telastlegging, maar ook op grond van onderdeel (2) van de verbeterde telastlegging. De herstelmaatregel heeft immers een civielrechtelijk karakter die er als bijzondere vorm van vergoeding of teruggave toe strekt een einde te doen stellen aan de met de wet strijdige toestand die uit het misdrijf is ontstaan en waardoor het algemeen belang wordt geschaad. De opheffing van het strafbaar karakter van het misdrijf van instandhouding heeft alleen het verval van de op dat misdrijf gesteunde eigenlijke strafvordering tot gevolg; bij ontstentenis van een andersluidende bepaling brengt deze wijziging evenwel niet mee dat de instandhouding, die strafbaar was in de periode waarin zij plaats vond, niet langer de grondslag kan uitmaken van een herstellvordering, noch dat de strafrechter voor wie de herstellvordering werd ingesteld op het ogenblik dat de instandhouding nog strafbaar was, daardoor zijn bevoegdheid verliest.
Rekening houdend met de gegevens hiervoor onder 5.3 en 5.4 aangehaald die ook van toepassing zijn op het in stand houden, is dit onderdeel van de verbeterde telastlegging bewezen.

7.2. Het staken van het strijdig gebruik is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen.

7.3. Het Hof is niet verplicht de vordering voor eensluidend advies voor te leggen aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid en is van oordeel dat het ter zake niet opportuun is van de mogelijkheid hiertoe geboden door art.198 bis, 2° lid DORO gebruik te maken.

7.4. Art.149 §1, eerste lid DORO bepaalt: "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de vorige toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw – of aanpassingswerken uit te voeren en /of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)" . Deze bepaling moet worden gelezen in de context van art.159 van de Grondwet, krachtens hetwelk het Hof geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het Hof dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald dient het Hof na te gaan of de beslissing van het bestuur om het herstel van de plaats in de vorige toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort het Hof niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

In weerwil van hetgeen in conclusies door de beklaagden wordt aangevoerd om het tegendeel te doen aannemen is het Hof van oordeel dat de vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. De betrokken overheid beoogt het herstel van de wettelijkheid om te komen tot een herstel van het recreatief karakter van het gebied, wat een goede ruimtelijke ordening ten goede komt; door het permanent bewonen van de weekendverblijven wordt het recreatief karakter van het gebied immers in het gedrang gebracht. De houding van bepaalde overheden in het verleden vormt geen bewijs of indicatie van het feit dat door het permanent wonen zonder vergunning in het gebied voor

verblijfsrecreatie een goede ruimtelijke ordening niet in gedrang zou worden gebracht; er kan hoogstens uit worden afgeleid dat andere belangen al dan niet terecht de voorkeur kregen op het belang van een goede ruimtelijke ordening. De herstellvordering legt aan de beklaagden, gelet op de hierna bepaalde termijn voor het beëindigen van het permanent wonen en de afwezigheid van elke aanwijzing dat het recht van de beklaagden op menswaardig wonen er door in het gedrang wordt gebracht, geen onverantwoord hoge lasten op. Het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door het staken van het strijdig gebruik weegt op tegen de last die er voor de overtreders uit voortvloeit.

De beklaagden werden er verder door de houding van de overheid niet toe gebracht erop te vertrouwen dat uiteindelijk het permanent wonen in het weekendverblijf voor onbepaalde tijd zou worden gedoogd; de beklaagden waren toen zij beslisten hun goed aan te wenden voor permanente bewoning in staat de rechtsgevolgen van hun handelen, waaronder de vordering tot het staken van het strijdig gebruik, te voorzien.

Kortom, tot de vordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennen van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet.

8. Het college van burgemeester en schepenen van vordert (stukken 1/ 30 tot en met 34) de niet-nakoming van het bevel tot staking van het strijdige gebruik te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het talmen van de beklaagden in de in de telastlegging vermelde periodes om een einde te stellen aan de permanente bewoning wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot staking.

De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagden om het strijdige gebruik te staken. De verbeurte van een dwangsom vormt ter zake zowat het enige middel om de staking van het strijdig gebruik af te dwingen.

De lange tijd sedert dewelke de beklaagden reeds een einde konden stellen aan het strijdig gebruik en de ruime termijn welke hen thans hiertoe nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

Op deze gronden,

Het Hof, rechtsprekend op verzet en op tegenspraak,

gelet op de artikelen hiervoor en door de eerste rechter niet-strijdige aangehaalde wetsbepalingen, alsook de artikelen:

38, 40, 41, 44 en 100 Strafwetboek,

162, 187, 190,194, 211 en 211bis Wetboek van Strafvordering,

1385bis e.v. Gerechtelijk Wetboek,

2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,
28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB van 31 oktober 2005,
91 al. 2 van het K.B. van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993,
1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,
24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

beslissend met eenparige stemmen:

verklaart het verzet ontvankelijk en beschouwt het verstekarrest van 23 december 2005, behoudens voor zover het hoger beroep van de beklaagden ontvankelijk werd verklaard, als niet bestaande,

verklaart het hoger beroep van het openbaar ministerie eveneens ontvankelijk en ten gronde beslissend over de ontvankelijke beroepen:

wijzigd het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de telastlegging zoals hiervoor onder 2 vermeld,

verklaart de strafvordering met betrekking tot onderdeel (2) van de verbeterde telastlegging vervallen,

veroordeelt elke beklaagde voor het misdrijf omschreven in onderdeel (1) van de verbeterde telastlegging tot een geldboete van € 400, verhoogd met 40 opdecimen, gebracht op € 2 000 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

legt de beklaagden elk de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden,

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

beveelt aan het strijdige gebruik van
het goed te nader vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding,
voor permanente bewoning te staken binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest kracht van gewijsde zal hebben,

beveelt bij toepassing van art. 153 DORO dat voor zover de veroordeelden het strijdig gebruik niet binnen voormelde termijn staken, de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen van ambtshalve in de uitvoering hiervan
kunnen voorzien,

zegt voor recht dat op vordering van het college van burgemeester en schepenen van door elke beklaagde een dwangsom zal worden verbeurd van € 25 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van voormelde termijn van één jaar,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, hierin begrepen de kosten van het verzet, vaststellend dat alle kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door het bewezen verklaarde misdrijf en dat het verstek aan het toedoen van de beklaagden te wijten is; begroot deze kosten op € 157,78 in eerste aanleg en op € 172,24 in beroep.

